Sretna kraljica - Ranka Janus

Jednom jako davno u jednom su kraljevstvu živjeli kraljica i kralj. I kao u svakom kraljevstvu, kralj je imao svoje podanike i sluge, i mnogo posla jer se njegova zemlja protezala daleko na sve strane svijeta.

Oko dvorca sazrijevale su rane trešnje i sve je odisalo životom, zelenilom i svježim mirisom cvijeća nošenim vjetrom s livada. Proljetne su zrake sunca provirile kroz prozor i obasjale plavu kraljičinu kosu razasutu po mekim svilenim jastucima. Sva utonula u posteljinu punu perja, kraljica se već neko vrijeme budila uznemirena, kao da je noću boravila na pobješnjelom olujnom moru, a ne u okrepljujućem snu. Obično je ujutro u krevetu čitala knjigu dok je sluga ne bi pozvao na doručak, a poslije se zabavljala s dvije tigraste mačke.

– Kralju! – zaviknula je jedno jutro. – Sanjala sam veliku papigu koja govori, želim upravo takvu! Kralj je volio svoju ženu i znao je da najviše od svega voli životinje te odmah naredi da mu pripreme najbolju kočiju, izabere najvjernije sluge i krene na put pronaći šarenu kljunastu pticu. Danima i noćima putovao je po selima i gradovima kraljevstva sve dok nije stigao u stranu luku na obali mora koja je vrvjela trgovcima, putnicima i stokom. Mirisi začina i zrelog voća neodoljivo su se uvlačili u nosnice radoznalim putnicima i kupcima. Jedrenjaci usidreni u luci odmarali su se na blagim valovima i laganom povjetarcu – u tom je gradu kralj pronašao pticu koja govori!

Otad je dvor bio ispunjen kriještanjem šarene papige duga repa. No, kroz neko vrijeme, kraljica zatraži još kućnih ljubimaca. Kralj joj odmah donese tri gegave patke. Nije bila zadovoljna pa zamoli kralja i tri bijele guske. One su gizdavo jurile po kamenom dvorištu i glasno gakale, zalijećući se u noge kuhara i sluškinja. Uskoro su stigle i četiri kokoši i jedan pijetao koji je visoko uzdignute glave promatrao svijet oko sebe i nitko ga se nije usudio dirnuti jer je svojim oštrim kljunom odmah uzvraćao. Ubrzo su kokoši zauzele meku baršunastu fotelju i svakim se danom tamo gnijezdile, sve dok jednog jutra kraljica ne ugleda jaje. S jajetom hitro odjuri u kuhinju jer će kuhar znati što treba učiniti s njim. Zamolila je kralja i za dva crna kuštrava psića.
– Kralju! – uzvikne ponovo jednog jutra kraljica

U nemirnim snovima kraljica je ovoga razigranog kraljevstva zaželjela životinje koje bi ju uveseljavale. Kralj joj je ispunjavao želje premda je katkad bilo zahtjevno, primjerice, pronaći šarenu papigu koja govori. Naša autorica priče gradira kraljičine želje pa primjećujemo da one rastu i da su sve raznovrsnije (guske, patke, koze, vranac...). Prikupljene životinje žive idiličnim životom i spomenuti period od proljeća do zrelog ljeta zaista je slikovito prikazan. Izaziva nas da zamislimo prizore skakutave koze, pauna dok se hvasta svojim perjem ili pak papigu koja pripovijeda. Za djecu bi ova priča bila izvrstan motivator pri likovnome izražavanju. Za odrasle pak, njezin kraj, kad se zbog ratova kraljevstvo osiromaši, dolazi važna životna poruka: kad nesreća postane stvarna, kad izađe iz snova, onda se vide junaci! Tako je i naša kraljica preuzela brigu na svoja leđa i konačno postala – sretna!

Marija Halaček

nakon teških i nemirnih snova. – Sanjala sam da se u našem dvorcu šepire dva pauna zlatna perja.

Kralj kao vrlo dobar čovjek krene ponovo na put. Na samom rubu kraljevstva pronađe paune i donese ih kraljici. Otad su okolicu dvorca ispunjavali njihovi krici. Svojim su prekrasnim repom izazivali zavist u očima drugih ptica i divljenje u očima kraljice.

I tako prođe neko vrijeme bez kraljičinih želja. No, jednog dana kraljica usplahireno istrči pred kralja koji se vraćao iz posjeta seljacima tražeći da joj nabavi kozu. Kralj se vrati u selo i dovede kući kozu. Mala je koza meketala i svuda skakutala, i po krevetu i po stolicama, pa su je na kraju odnijeli u dvorište i ogradili drvenim stupićima. Nakon nje stigla je i ovca. A zatim i jedna prekrasna krava meke smeđe kože. Svojim je mukanjem i toplim očima jako privukla kraljicu. Zahvaljujući upravo njoj, kraljica je svaki dan dobivala šalicu toplog mlijeka.

Kraljica ponovo osjeti nezadovoljstvo i obrati se kralju.
– Želim najljepšeg vranca u kraljevstvu!
Kao dobar kralj i dobar čovjek, ali zauzet poslom, pošalje kralj sada svoje sluge po najboljeg vranca u zemlji. Potom sagradi veliku konjušnicu za prekrasnog gosta i pripremi mu omiljenu hranu.

Kraljica je bila nasmijana i sretna.

Uz dvorac je krivudala tanka rijeka iz koje su iskakale male ribice i kralj je sve češće šetao obalom tražeći mir i odmor. Njegov se dvorac pretvorio u vrlo neobično mjesto – papiga je pripovijedala priče gotovo ljudskim govorom, kokoši kokodakale, pijetao kukurikao kada bi odlučio da se čuje i njegov glas, dva su se tigrasta mačka lijeno protezala uglancanim kamenim podom, a psi su lavežom željeli nadglasati razigrani skup. Kravica je šetala dvorcem dobronamjerno gledajući u svakog, koza je skakutala stubištem kada bi je pustili na slobodu i natezala ukrasne trake kraljičine haljine, a ovca je samo smušeno gledala, ne znajući kuda bi i što bi rekla. Vranac bi ponekad provirio u veselo društvo, vraćajući se potom svojem domu i slobodi.

Svaka nova kraljičina želja rađala je još jednu kao da je sreća platnena vreća bez dna iz koje cure želje i nestaju bez ikakva traga.
No, jednoga dana, sredinom ljeta kada je trava već požutjela, dobrog kralja zadesi velika nesreća i u strašnim borbama s drugim kraljevima izgubi pola svojeg kraljevstva. Ali, nesreća se nije zaustavila, nego nakon nje dođe i neka teška bolest i pohara gotovo cijelo kraljevstvo. U dvorcu prežive samo jedan okretan starac, kraljica i kralj.

Kraljica se počne brinuti o kralju i svojim ljubimcima, a njezini teški olujni snovi nestanu kao da nikada nisu ni postojali i ona napokon postane sretna.